

освѣнъ себе си. Въ свѣтътъ момъкътъ като да е окаченъ въ празнината, и всичко го тѣгли къмъ бездната, ако нѣма нѣщо да го придържа съ силни връски къмъ доброто и хубавото: тия връски сж семейнитѣ връски.

Семейството е закрилата, прибѣжището, мѣстото на раскаянието: то е мѣстото на възражданието и прошката; семейството е далъчь, но то бди: то мисли за дѣтето което не мисли за семейството; то го приема убито, ранено, унижено отъ свѣтътъ; то го утѣшава, вдига и исцѣрява.

Мене не ме е страхъ отъ момъкътъ който е опазилъ духъгъ на семейството: пълень съ любовъ къмъ родителитѣ си, той се страхува да направи нѣщо което може да ги направи да се червижтъ или да плачѣжтъ. Ако се намира при него, семейството налага на момъкътъ уважението си; ако е далъчь, той може да го забрави за една минута; но едно писмо отъ бащата, или мисльта за сълзитѣ на майката, ще го спрѣжтъ при навѣчернето на нѣкое лошо дѣло; и ако и единтъ и другий сж измрѣли, памятьта имъ ще бжде доста силна, и той ще я почита толкозь повече че тѣ не живѣжтъ вече за да можтъ да го простѣжтъ.

Що разбираме съ духътъ на семейството? То е едно смѣшение на привязанъ страхъ къмъ бащата, на страшлива нѣжностъ къмъ майката, на уважение и къмъ двоицата, на уважение къмъ добродѣтелитѣ имъ, на драговолно заслѣпение къмъ тѣхнитѣ кривици, на признателностъ за тѣхнитѣ благодѣяния, на състрадание за тѣхнитѣ страдания, на съжаление за тѣхнитѣ жертви. Отъ всичкитѣ